

Europa gezien door jonge ogen

Reportageproject maakt jongeren tot actieve, bewuste en verantwoordelijke burgers

- ▶ Jongeren zijn betrokken op maatschappelijke thema's
- ▶ Hun onbevangenheid opent anderen de ogen
- ▶ Ze werken probleemloos samen, over de taalgrenzen heen

Ilse VAN HALST

Odile Hubermont, een 22-jarige studente antropologie aan de UCL in Louvain-la-Neuve, deelt met negen studiegenoten een zogeheten 'kot met een project'. Een heel academiejaar lang leven en studeren de kotgenoten samen en zetten ze zich maatschappelijk in.

„Ons project focust op het thema mensenrechten”, legt ze uit. „Elke woensdagmiddag animeren we in een centrum van Fedasil kinderen van vluchtelingen. We steken ook een handje toe bij de daklozenopvang in Rixensart. Daarnaast geven we studenten de kans om in de huid van een illegale immigrant te kruipen die in ons land asiel aanvraagt. De jongeren leggen hetzelfde parcours af als de asielzoekers. Dat blijkt telkens best confronterend. We zijn er ons immers niet van bewust hoeveel stappen een vluchteling moet doen wil hij erkend worden, hoe weinig kans op slagen hij daarbij heeft en hoe zwaar dat psychologisch doorweegt.”

De jongeren filmden zelf het rollenspel voor het project *citizenreporter.eu*, een initiatief van documentairemaker André Bossuroy met de steun van het Eu-

ropees Parlement. „De Europese Unie nodigt jongeren uit om als 'burgerreporter' maatschappelijke thema's uit te diepen in de hoop dat ze uitgroeien tot bewuste, actieve en verantwoordelijke burgers”, zegt Bossuroy.

Hun videoreportages en artikels worden gepubliceerd op www.citizenreporter.eu. Het project, dat begin 2014 werd gelanceerd met als thema *Migratie*, loopt nog tot eind augustus. Hoogtepunt is de week vóór de verkiezingen van 25 mei, met uitzendingen op radio en televisie. Bossuroy: „We willen niet zozeer het stemgedrag van de mensen beïnvloeden, maar we hopen dat dit jongerenengagement een impact heeft op de bewustwording van jong en oud. Het is immers belangrijk niet doof te blijven voor de maatschappelijke vraagstukken. De reportages tonen alvast dat jongeren wakker liggen van wat er gebeurt in ons land en in Europa, dat ze betrokken zijn en ze zich willen engageren. Ze zijn onze ogen en oren voor wat er vandaag leeft.”

„Dit project hielp me om over het muurtje te kijken, letterlijk en mentaal”

Door alle reportages loopt een zelfde rode draad. De jongeren vertrekken vanuit hun vooroordelen over de problematiek in kwestie, gaan op onderzoek, informeren zich op het terrein, ontdekken de werkelijkheid die vaak anders is dan ze aanvankelijk meenden, stellen hun mening bij en leren die formuleren.

Opmerkelijk is dat Bossuroy dit project organiseert over de taalgrenzen heen. „In ons land is zowat alles gecommunautariseerd. Elke gemeenschap ontvangt subsidies voor projecten in de eigen gemeenschap. Zo leren we niet samenwerken”, motiveert hij de opzet. „Dankzij de Europese subsidies voor dit project kon ik dit overstijgen. En wat bleek? De jongeren uit de drie landsdelen werkten probleemloos samen. Elk zocht de taal waarin hij zich het best voelde. Ook in de reportages kozen we er daarom voor de talen te mengen, en te ondertitelen. Want ook de taal is een plaats van ontmoeting.”

Dat weet ook Janne Vanhemmens, een 21-jarige studente bedrijfscommunicatie aan de KU Leuven. Ze is al vijf jaar actief in het Europees Jeugdparlement, een apolitieke organisatie die jongeren leert een persoonlijke mening te vormen over Europese kwesties. „Ik ben net terug uit Portugal waar vijfde- en zesdejaars discussieerden over Europese kwesties zoals drinkwater en gezondheidszorg, thema's die voor hen niet zo vanzelfsprekend zijn en hen aan het denken zetten”, vertelt Vanhemmens. „Mijn engagement in het Jongerenparlement hielp mezelf ook om over het muurtje te kijken en grenzen te doorbreken, letterlijk en mentaal. Ik droom immers ervan om in het buitenland te wonen en te werken.”

De reportage *Jonge Reporters @ migratie* wordt uitgezonden door Braambos op 18 mei op VRT één om 9 uur en op Canvas omstreeks 23.30 uur • Op de website www.citizenreporter.eu kunt u nog meer reportages bekijken.

Jonge reporters uit ons land stellen zich vragen over migratie. Ze zoeken antwoorden in een opvangcentrum van Caritas International en bij de Dienst Vreemdelingenzaken. © André Bossuroy

STANDPUNT

Bert CLAERHOUT

Ons voetbal verdient beter

„Onze voetbalcompetitie loopt ten einde, zondagavond kennen we de nieuwe kampioen. Velen kijken er vol spanning naar uit. Nu het geloof in de grote maatschappelijke idealen en in God is weggevallen, is voetbal zowat het enige waar ze nog massaal warm voor lopen. Helaas heeft dat 'warmlopen' ook negatieve kanten. Almaar meer incidenten rond het veld wijzen erop dat het hooliganisme – dat de afgelopen decennia door de vele draconische veiligheidsmaatregelen enigszins onder controle leek – opnieuw de kop opsteekt. Even zorgwekkend is de spelverruwing op het veld. Elleboogstoten en zware tackles, waarbij de tegenstander het risico op ernstige blessures loopt, zijn in het Belgische voetbal schering en inslag. Door de geringe straffen die de overtreders krijgen, heeft ons land inmiddels een kwalijke reputatie opgebouwd. Tot slot is er het agressieve gedrag langs de zijlijn en in de neutrale zones. Kijken we maar naar het beschamende en infantiele gedrag van sommige trainers en clubverantwoordelijken.

De televisiebeelden van dol-driftige coaches zoals Guy Luzon en Michel Preud'homme, de respectieve trainers van Standard Luik en Club Brugge, tijdens recente wedstrijden in de play-off-competitie, werpen een smet op het imago van ons voetbal. Luzon gedraagt zich al maanden als een bezetene en schreeuwt dat de hele wereld tegen zijn club is. Ook Preud'homme laat geregeld zien dat hij zijn emoties niet kan beheersen. Als de trend doorzet om sportpsychologen in te schakelen om spelers te motiveren, moeten coaches ook maar eens nadenken of psychologische bijstand niet allereerst aan hen is besteed. Hetzelfde geldt voor sommige clubleiders. Na de wedstrijd Lokeren-Club Brugge greep de Brugse voorzitter Bart Verhaeghe een vrouwelijke steward bij de keel. Moeten we dan verwonderd zijn als supporters van zijn club een week later, na de nederlaag tegen Anderlecht, de ordediensten te lijf gaan om hun woede te koelen?

Sommige ouders willen hun opgroeiende kinderen doen geloven dat topsporters voorbeelden zijn voor onze samenleving. Helaas is de werkelijkheid soms anders. Zowel op als naast het veld staan topvoetballers vaak onder een enorme druk die het hun moeilijk maakt 'normaal' te leven. Dat ze tijdens een wedstrijd al eens hun zelfbeheersing verliezen of na een verloren partij hun ontgoocheling uiten, is dan ook normaal. Dat belet niet dat we van hen een minimum aan fatsoen verwachten, en dat geldt zeker ook voor trainers en clubverantwoordelijken. Als we van iemand die na veel opofferingen de top in een bepaalde discipline heeft bereikt, verwachten dat hij een 'rolmodel' is, mogen we dat op zijn minst ook eisen van coaches en clubleiders – veelal zakenmensen in een keurig pak trouwens.

Overigens lijkt het de hoogste tijd om met het huidige play-off-systeem komaf te maken. Niet zozeer omdat het een slecht systeem is – wegens de puntdeling aan het einde van de reguliere competitie en omdat het de kleine clubs benadeelt – maar ook omdat we die *money time* niet aankunnen. De financiële belangen wegen in de nacompetitie zo zwaar dat alle betrokkenen eraan ten onder gaan: de spelkwaliteit is bedroevend, de coaches bezwijken onder de druk, de scheidsrechters fungeren als pispalen en zoals zo vaak laten de bevoegde instanties van de voetbalbond zich van hun zwakke kant zien. Alleen de spanning blijft over, maar die maakt de druk nóg groter.

Laten we niet naïef zijn: topvoetbal is *big business*. Geld en geweld gaan daarbij hand in hand. Toch zou het jammer zijn als we er niet meer in slagen het een beetje beschaafd te houden, het sportieve ervan een kans te geven en de toeschouwer te laten genieten. Het populairste balspel ter wereld verdient hoe dan ook beter. Toen haar ooit werd gevraagd hoe ze een kind zou uitleggen wat geluk is, antwoordde de Duitse theologe Dorothee Sölle: „Ik zou het niet uitleggen. Ik zou het kind een bal toewerpen om ermee te spelen.”

Topvoetbal is *big business*. Toch is het jammer dat we het niet een beetje beschaafd kunnen houden